

editorial

El polèmic president de torn de la UE

El president de la República Txeca i president de torn de la Unió Europea, Václav Klaus, va indignar els eurodiputats comparant el sistema polític de la UE amb un règim autoritari per «l'absència d'oposició». Klaus, un euroescèptic reconegut, té la desgràcia d'haver de presidir la UE aquest semestre. El seu calvari durarà fins al 30 de juny, quan la República Txeca deixi pas a Suècia, que presidirà la Unió Europea fins a final d'any. Teòrica-

ment, el president de torn és el responsable de tirar endavant el projecte de construcció europea, i n'hi ha que, com ara el francès Nicolas Sarkozy, predecessor en el càrrec de Klaus, s'ho agafen amb autèntic fervor. Però el sistema polític de la UE, pensat inicialment per a un club de sis membres, s'ha convertit en un que de moment és de 27, i demostra cada dia que passa les mancances que té. La UE té uns sòlids fonaments de democràcia i respecte pels drets humans, i per tant

les acusacions de Klaus són una barbaritat. Una altra cosa és que amaguin una crítica al funcionament de la UE, en la qual cosa tothom podria estar d'acord. La UE necessita urgentment modificar el seu sistema de funcionament. Disposar d'una presidència més estable i representativa i oblidar les rotacions semestral. Simplificar els organismes i donar-hi una agilitat que, tot i que mai no ha estat brillant, ha perdut amb les darreres ampliacions. L'entrada de països de

l'est d'Europa del 2004 ha estat la més polèmica i la més difícil de digerir. Per això és urgent que s'apliqui el Tractat de Lisboa. És necessari, a més, que els estats tinguin la possibilitat d'abandonar la Unió, i que així la resta no hagin d'aguantar-los amb posicions obstructives que només fan que posar pals a les rodes del projecte europeu. En l'europeisme, s'hi creu o no s'hi creu, però en tot cas les crítiques constructives han de ser escoltades, però els insults, ni escoltats.

la punxa d'en jap | JOAN ANTONI POCH

rar com un «pedaç», i es va decidir demanar una reunió amb la presidenta del Patronat, Teresa Farrés, qui ens va atendre a finals de juny del 2008. Va prendre el compromís de parlar-ho amb el Patronat i donar-nos una resposta a final de setembre o primer d'octubre. Passat aquest termini i davant de la manca de resposta vàrem sol·licitar per escrit una nova entrevista amb la presidenta del Patronat.

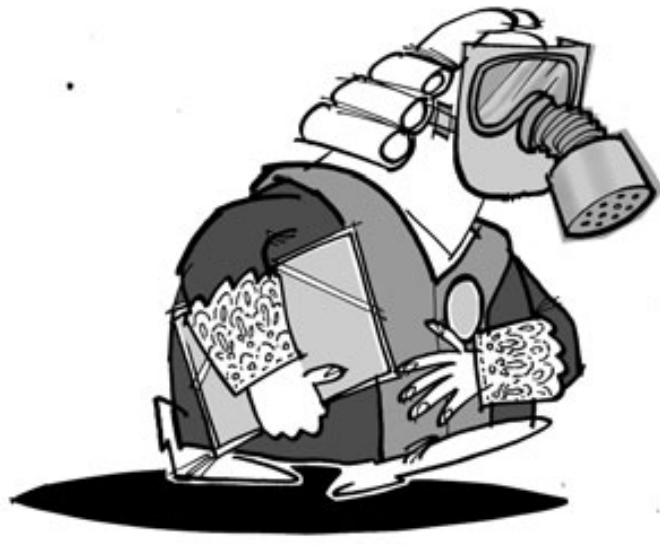
Veien que a dia d'avui no s'ha atès la nostra petició, ens dirigim a vostè com a màxima responsable del sistema sanitari perquè ens escolti i ens doni una solució.

Els professionals de primària pensem que falten polítiques que prioritzin l'atenció a les persones i als treballadors, que dotin les plantilles dels professionals sanitaris suficients, que permetin donar l'atenció que la nostra població es mereix i sense detriment de la salut del mateix personal, així com estratègies que ajudin a fidelitzar els professionals en cada centre, creant il·lusió per la nostra feina del dia a dia, per evitar la fugida de treballadors cap a altres llocs.

Esperem la seva resposta. / PERE CARRERA, president, ANNA BOHIGAS, secretària, en nom del comitè d'empresa del CABE Baix Empordà i equip ABS Palamós (Baix Empordà).

I jo, com puc protestar contra els jutges?

● El 31 de gener va fer sis anys que va morir el meu fill Carles. Tenia 23 anys, era policia local de Llagostera i el va

matar un fil d'alta tensió trenat per un arbre que Fecsa Endesa no va talar, per la qual cosa va incomplir la legislació vigent. En sis anys no he aconseguit poder demostrar l'incompliment d'aquesta empresa en un judici. Dos cops ens van tancar les diligències prèvies, i ara fa pocs dies l'Audiència Provincial de Girona ha emès una sentència definitiva que ens tanca la via penal, sense possibilitats de presentar recurs. Però el pitjor és que aquesta sentència contra la qual tan sols es podria recórrer al Tribunal Constitucional (sense cap possibilitat d'èxit segons el nostre advocat) conté contradiccions evidents, afir-

macions que fàcilment es pot demostrar que no són certes, i fins i tot alguna expressió que jo personalment considero ofensiva per a la memòria del meu fill.

Els han pogut fer vaga per protestar. I a mi què em queda? Com puc protestar jo per la meua indefensió davant d'aquesta sentència, d'uns senyors que pel fet d'aprovar una oposició es converteixen en quasi déus? Tan poc val la vida d'un jove quan el seu cas no surt airejat de manera morbosa als mitjans de comunicació? / ADOLF GÓMEZ I CARDONA. Vidreres (Selva).

La violència genera més violència

● «Com més violentament em tracten, més violent em torno, i com millor em tracten i més benvolgut em sento, més faig per portar-me bé.» El Defensor del Poble defensa la seva denúncia d'abusos als centres de menors amb les paraules d'un nen. «Tota reforma imposada per la violència no corregirà gens el mal: el bon judici no necessita la violència», Lleó Tolstoi. Pensaments d'un nen, de genis. Tants segles fent aquestes observacions i són encara molts els que no es donen per al·ludits. / JOSEP ROBERT REIG, Barcelona.

«L'expedició dels Deu mil», una puntualització

● La galeria de Ramon Sargatal intitulada «L'expedició dels deu mil» és d'una qualitat extraordinària. Amb uns referents cultes que ja voldríem escoltar cada dia a través dels mitjans. Només hi ha un error. A Girona, les persones que capitanegen aquesta nostra expedició, la dels catalans tips de vanes promeses, són especialment: Joan Albareda, president de l'ADAC, i Pere Ribas, un dels promotors.

Al voltant seu, una colla de delegats voluntaris han dut tota l'activitat. En forma part gent coneguda, compromesa des de sempre amb la nostra cultura, el nostre país, la nostra llengua. I, en el consell de tot el país, hi trobareu noms com els dels professors universitaris E. Canela, E. Paluzié, i també Martínez-Llorach.

Bé, només aquesta petita puntualització.

És molt important que cap grup polític vulgui atorgar-se els mèrits —o fracassos— d'aquesta acció, però també ho és que cap particular es posi medalles.

El moviment pertany a la societat civil i és transversal. Almenys aquests són els pressupòsits bàsics que afaïonen la convocatòria.

Doncs tots junts cap a Brussel·les, com a ciutadans i ciutadanes que volem que se'ns reconegui com el que som: una nació mil·lenària ben viva, dinàmica i progressiva com tota societat. / ASSUMPCIÓ CANTALUZELLA, Girona.